

Коли копають картоплі

Василь Думанський

Мене щемно огортає передчуття осені, коли за селом стихає гул комбайна, коли в тиші ночей на землю починають падати зорі та груші, а з небесного купола з'їде Великий Віз. А ще як побачу в пишних кронах жовтий листок, а ще як підпалить хтось картоплиння!

Дим перемішується з пахощами яблук і нагадує мені, що це минає серпень, що сонце заходить зовсім не там, де заходило в червні. І, дивлячись на край свіжої ріллі, бачу кінець літа, а я наче й не набувся в його теплі, не нажився в його розкоші! Та зелені клени вже маряться золотими. І здається, що не комори наповнюються врожаєм, а сама душа збагачується життєвим ужином.

О цій порі, коли копають картоплі, я щоразу все глибше впадаю в якусь велику й піднесену покору. Під її могутнім впливом безмовно дозволяю деревам скидати листя, відпускаю у вирій журавлів і благословляю діток у школу, бо повітря все дужче пахне вереснем, а вересень пахне сторінками нових підручників. На шкільному подвір'ї враз здійсниться гамір, і почнеться новий навчальний рік. Так заведено здавна, і це неодмінно, як осінь.